

Phần 7

Chương 19

Lúc Nhạn Hồi tỉnh lại, nàng phát hiện ra mình đang nằm trên một ngôi mộ.

Trong lúc giật mình, nàng còn tưởng rằng mình bị đám quỷ nhỏ kia đùa dai như ngày còn bé, bị bọn họ câu đến trong nghĩa địa. Ý nghĩ này khiến nàng toát cả mồ hôi lạnh, vội bật dậy nên té ngã ra sau xuống khỏi bia mộ, nàng bối rối đứng lên phủi quần áo, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy một thiếu niên ngồi trước bia mộ.

Hình như Thiên Diệu cũng chỉ vừa tỉnh lại, hấn ngồi dưới đất, một bên gối co lên, khuỷu tay đặt trên đầu gối, ngón tay ấn giữa chân mày.

Nghe tiếng động, Thiên Diệu ngẩng đầu lên, vừa hay bốn mắt chạm nhau với Nhạn Hồi vẫn còn đang hơi kinh hoảng. Hai người nhìn nhau một lúc lâu rồi mới tỉnh táo lại được.

Hôm quá bọn họ uống rượu say, cùng phát điên nên chạy tới trước ngôi mộ mới của Tiêu lão thái mà lễ bái...

Rất nhiều hình ảnh hỗn loạn ùn ùn kéo tới trong đầu, Nhạn Hồi lắc đầu, quẳng mấy hình ảnh không quan trọng ra ngoài, nàng chỉ cần biết mình không phải bị đám quái con kia bắt đến là được rồi.

Nhạn Hồi ấn huyết thái dương: “Đi thôi. Ta tỉnh rượu rồi...”

Thiên Diệu đứng lên, Nhạn Hồi đang cho rằng hấn muốn cùng mình trở về căn nhà nhỏ kia, không ngờ đi được hai bước mà đằng sau vẫn chẳng có động tĩnh gì. Nhạn Hồi quay đầu nhìn lại thì chợt nhìn thấy Thiên Diệu đang hái hai đoá hoa trắng nhỏ nhỏ, sau đó đến quỳ trước mộ phần của Tiêu lão thái.

Hấn yên lặng cắm hai bông hoa lên, sau đó nhìn lại bia mộ mình tự lập hôm qua kia, mãi nửa ngày mà vẫn chẳng nói câu gì.

Một thiếu niên cô độc tiêu điều quỳ trước mộ của người thân, mặc dù biết linh hồn trong cơ thể này thực ra rất mạnh, nhưng Nhạn Hồi nhìn thấy một cảnh này, chẳng hiểu sao vẫn cảm thấy đau buồn.

Tên Yêu Long này cũng chẳng phải là người vô tình.

Nhạn Hồi nghĩ vậy, hai tay mò mẫm khắp người mà chẳng sờ được cái gì, vì vậy nàng liền xé vạt áo của mình, nhặt một cành gỗ dươi đất rồi dùng thuật Nhất Thiêu đốt khúc gỗ thành than đen, sau đó viết ba chữ “Mười Vạn Tiền” lên vạt áo.

Viết xong rồi, nàng lại hấp tấp cầm lấy đưa cho Thiên Diệu: “Này.”

Thiên Diệu nghiêng đầu nhìn mảnh vải trong tay nàng, lại ngẩng đầu nhìn nàng: “Thứ gì đây?”

Nhạ Hồi ngủ trong nghĩa địa một đêm đã hơi cảm lạnh, nàng khịt mũi: “Không phải lúc này nên đốt vàng mã à, ta vẽ giúp người mấy tấm để đốt cho bà của người.” Nhạ Hồi lại hào phóng nói, “Tuy bà ấy làm mấy chuyện không được hay lắm với ta, nhưng dù sao ta cũng là người tu đạo, cùng lắm thì xem như hành chút lễ với bà ấy là được.”

Thiên Diệu nhìn miếng vải rách có ba chữ “Mười vạn tiền” xiên xiên vẹo vẹo kia thì im lặng. Khóe miệng hẩn hơi co giật: “Diêm vương có nhận không?”

Nhạ Hồi nói dối cũng chẳng buồn chớp mắt: “Nhận chứ.”

Thiên Diệu im thin thít.

Nhạ Hồi thấy vậy thì nổi giận: “Cho không mà còn chê. Đã vậy thì thôi.”

Đương lúc Nhạ Hồi muốn rút tấm vải lại, Thiên Diệu lại khẽ vươn tay, động tác nhanh hơn Nhạ Hồi, kéo miếng vải qua. Sắc mặt hẩn hoàn toàn bình thường: “Châm lửa.”

Nhạ Hồi vừa lờm hẩn, ghét bỏ nói: “Sĩ diện hã.” Vừa vỗ tay một cái, một ngọn lửa bùng lên đốt miếng vải rách kia đi.

Thiên Diệu nhìn ngọn lửa chầm chầm, mãi tới khi ngọn lửa sắp lan tới ngón tay hẩn, hẩn mới buông lỏng tay, mặc cho miếng vải hóa tro tàn trong lúc rơi xuống: “Đi theo ta.”

Lời nói của Thiên Diệu cùng tro tàn rơi xuống đất.

Nhạ Hồi nghe ba chữ này thì hơi sững sờ: “Đi đâu?”

“Đi chỗ hôm qua cô đồng ý với ta rằng sau này sẽ giúp ta.”

Vì thế Nhạ Hồi lại sững sờ: “Hôm qua ta đồng ý với người cái gì... Nơi nào... Hả...”

Lời còn chưa dứt, trong đầu Nhạ Hồi bỗng hiện lên cảnh mình hào khí xung thiên cầm vò rượu cụng vào vò rượu của Thiên Diệu một cái, sau đó gào to: “Được! Huynh yên tâm, sau này chuyện của huynh cũng là chuyện của ta! Cho dù là vào nam ra bắc ta cũng nhất định sẽ tìm hết tất cả những thứ đã mất của huynh!”

Đợi đợi đợi đợi đã nào...

Nhạ Hồi day trán, nàng phát điên gì vậy, tối hôm qua lại nói mấy câu này.

“... Người ta yêu nhất đã nhỏ vảy rồng của ta, khoét tim rồng của ta, chém sừng rồng của ta, cắt gân rồng của ta, hủy cốt rồng của ta, giam cầm hồn phách của ta, tách rời ta vút ở khắp trời nam đất bắc, thi thuật dùng trận pháp phong ấn ta, cầm tù ta vĩnh viễn...”

Giọng nói của Thiên Diệu lại hiển hiện trong đầu, Nhạn Hồi kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Thiên Diệu.

Thiên Diệu cũng không vội, chỉ nhàn nhạt nhìn lại nàng: “Nhớ ra rồi?”

Nhạn Hồi lắc đầu: “Hơi rồi một tẹo...”

Thiên Diệu ngồi xổm trước mộ Tiêu lão thái, ánh mắt sụp xuống rơi trên mặt đất: “Nếu cô không nhớ, ta cũng chẳng ngại lặp lại, là thế này, tôi qua cô lập huyết thể cho bản thân, có chạy cũng không chạy nổi.”

Nhạn Hồi sợ luôn.

Nàng làm cái quái gì vậy nè?

Tự hạ Huyết thể? Loại lời thề nếu vi phạm sẽ phải chịu nỗi khổ chịu chú kim đâm kia ấy hả? Vì sao thế!

Nhạn Hồi xem xét nơi cổ tay mình, chỗ đó quả nhiên có một nốt đỏ nhỏ, màu sắc đến là xinh đẹp ướt át.

Bà mẹ nó chứ, hôm qua nàng uống say rồi tự đào hố chôn mình à, uống đến điên luôn rồi à...

Bên này Nhạn Hồi vẫn còn ngẩn người kinh ngạc không thôi vì một chuỗi hành động của mình, bên kia Thiên Diệu còn tiện miệng nói: “Hai mươi năm trước, Tố Ảnh chân nhân của Quảng Hàn môn đã phanh thây ta.”

Thiên Diệu nói một câu đã lôi kéo được sự chú ý của Nhạn Hồi vẫn đang hỏi hận không thôi vì hành vi của chính mình, nàng tròn mắt nhìn Thiên Diệu: “Cái gì, đúng thật là Tố Ảnh chân nhân hại huynh? Cô ấy là người huynh yêu nhất? Là người đã phanh thây huynh?”

Đổi lập với vẻ sốt ruột của Nhạn Hồi, Thiên Diệu chỉ hơi hột liếc nàng một cái: “Hôm qua lúc ta nói sao không thấy cô ngạc nhiên vậy nhỉ.”

“Hôm qua uống say mà hiểu được cái nỗi gì!” Nhạn Hồi lại khoanh chân ngồi xuống bên cạnh Thiên Diệu, “Nào, cẩn thận nói lại với ta lần nữa, nói từ đâu chí cuối, vì sao Tố Ảnh chân nhân phải giết huynh như vậy?”

Thiên Diệu yên lặng chớp mắt một cái: “Vì vậy rỗng trên người ta.” Giọng điệu của Thiên Diệu bình thản, như thể hẳn đang kể một câu chuyện của người khác, “Thế gian đồn đại Rỗng có cơ thể vạn vật không tổn thương nổi, dùng vậy rỗng chế thành áo giáp có thể chống lại không bị vạn vật tổn thương. Ngay cả thời gian cũng không tổn thương nổi người mặc áo giáp vậy rỗng.”

“Ý gì?”

Tròng mắt đen kịt của Thiên Diệu nhìn Nhạn Hồi, thâm thúy đến độ khiến nàng thất thần: “Ý là phạm là người mặc áo giáp Long Lân thì sẽ trường sinh bất lão.”

Nhạn Hồi lại sững sờ, nháy mắt đã hoảng hốt như đã hiểu, trường sinh bất lão, đây là sự hấp dẫn trí mạng cỡ nào đối với người phạm.

Thân mang dị bảo, sức mạnh lại vô cùng, thứ này còn sống cũng rất nguy hiểm.

“Hơn hai mươi năm trước, Tổ Ảnh yêu một người phạm sâu sắc, nhưng người phạm nợ lại sắp tận số, Tổ Ảnh nghe nói tới năng lực của áo giáp vậy rộng, ý đồ muốn làm cho y. Lúc đó, ta tu hành đã hơn ngàn năm, đã sắp phi thăng, trong lòng Tổ Ảnh biết không thể cướp đoạt, vì thế liền giả bộ là người tu tiên lạc đường trọng thương, lừa gạt lòng tin của ta, để ta cứu nàng ta.”

Nhạn Hồi nghe vậy thì nhin không nổi nữa chen ngang một câu: “Nếu không phải gặp sắc này lòng tham thì sao người có lòng tốt vậy mà cứu cô ấy chứ?”

Thiên Diệu ngó nàng lom lom: “Còn muốn nghe không?”

“... Tiếp tục đi.”

“Lúc đó ta không biết mục đích thực sự của nàng ta, ta cứu nàng ta, cũng yêu thương nàng ta, ta bỏ qua kỳ ngộ phi thăng, thậm chí nguyện vì nàng ta mà rút bỏ thân phận yêu quái. Ta không nghe bạn bè khuyên can, muốn cùng nàng răng long đầu bạc.” Thiên Diệu hơi nhếch môi, khuôn mặt đầy vẻ trào phúng: “Nhưng lúc ta ước định với nàng ta, muốn tiến tới cuộc sống vợ chồng ở bên nàng ta thì ở Quảng Hàn môn, nàng ta đã mời Thanh Quảng chân nhân của núi Thần Tinh các người thi pháp trận vây khốn ta.”

“Chính là vào đêm trăng rằm hôm đó, trên đỉnh Quảng Hàn, thuật yêu nghiệt vừa hạ, Tổ Ảnh đã nhổ hết vảy toàn thân ta.”

Lời này của Thiên Diệu nói chậm rãi, không lên xuống, nhưng Nhạn Hồi lại nghe mà rùng mình.

Nhổ hết... Vảy toàn thân.

Đau đớn tới cỡ nào...

“Tổ Ảnh sợ ta chết, áo giáp vậy rộng sẽ hết hiệu nghiệm, vì vậy nàng ta không giết ta. Nhưng nàng ta sợ ta trả thù, quấy nhiễu bình an sau này của nàng ta. Vì vậy Tổ Ảnh tự khoét tim ta, chặt sừng rồng của ta, cắt gân, hủy cốt của ta, cuối cùng phong ấn hồn phách của ta. Phan thân ta khắp trời nam đất bắc. Mượn lực ngũ hành dựng phong ấn. Muốn ta cả đời này cũng không thể trở mình.”

Nhạn Hồi chỉ thấy cả người lạnh buốt. Tiên môn căm ghét yêu quái là thực, nhưng cũng chẳng có mấy ai dùng thủ đoạn tàn nhẫn tới vậy để giết người.

Nghĩ tới chuyện mấy tháng trước nàng vẫn còn gặp Tổ Ảnh chân nhân ở núi Thần Tinh, Nhạn Hồi lúc đó chỉ cảm thấy đó là một mỹ nhân lạnh lùng, chẳng ngờ nàng ta vì đạt được mục đích của mình mà hạ quyết tâm làm ra thủ đoạn tàn nhẫn tới vậy.

Nhạn Hồi nhìn Thiên Diệu, trải qua chuyện như vậy mà vẫn còn sống, hẳn cũng không đơn giản chút nào.

Nhạn Hồi nhìn Thiên Diệu, giọng nói bỗng hơi sợ hãi: “Vậy huynh... sao lại sống lại?”

Ánh mắt của Thiên Diệu rơi lên người Nhạn Hồi: “Bởi vì cô.”

Nhạn Hồi kinh hãi: “Đâu có liên quan tới ta! Hai mươi năm trước ta mới sinh ra đây!”

Thiên Diệu chỉ khoát tay, đầu ngón tay nhẹ đặt trên lồng ngực của Nhạn Hồi, chỗ đó hẵng còn có miệng vết thương bị hấn đâm mấy hôm trước. Nhạn Hồi nhìn thấy động tác này của hắn thì ôm ngực lui ra sau: “Làm gì đó?”

Đôi mắt đen của Thiên Diệu khẽ chớp, nhìn chăm chăm vào Nhạn Hồi: “Bởi vì cô có vảy hộ tâm⁽¹⁾ của ta.”

Nhạn Hồi ngây người cả buổi: “Là cái gì vậy?”

Thiên Diệu lại cong môi, cười đến là âm trầm trào phúng: “Cô cũng biết, tên người phạm mà Tổ Ảnh muốn bảo vệ hai mươi năm trước cũng chẳng sống được.” Giọng điệu của Thiên Diệu nghe ra được chút khoái cảm trả thù, “Nàng ta chế áo giáp vảy rồng nhưng cũng chẳng có tác dụng gì.”

Nhạn Hồi nhú mày, nói tiếp lời hắn: “Đây là vì vảy hộ tâm mà huynh nói kia...”

“Bị ta ném đi.”

“Cái gì?”

“Lúc Tổ Ảnh nhờ vảy hộ tâm của ta, ta liều mạng dùng tu vi toàn thân ném vảy hộ tâm ra khỏi kết giới.” Thiên Diệu nói, “Bọn họ phải bố trận, vốn không dứt ra nổi, không có vảy hộ tâm, áo giáp vảy rồng kia cũng chỉ là một thứ đồ bỏ.”

Nhạn Hồi lặng yên chốc lát: “Vậy nên... Hai mươi năm trước, các người âm ỹ một chấp, cuối cùng cũng chẳng có ai có kết cục tốt?”

Thiên Diệu đẩy bàn tay đang ôm lấy vết thương của Nhạn Hồi, chạm vào vết thương trên lồng ngực nàng: “Nhưng nó cứu được cô.”

Nhạn Hồi ngây người.

“Cứ dò mạch của cô khắc biết, cô trời sinh có trái tim không trọn vẹn, vốn không phải là người sống lâu.” Chuyện này Nhạn Hồi lại biết rất rõ, trước kia có lần nàng bị thương, sư thúc ở hiệu thuốc xem bệnh cho nàng đã nói thể chất của nàng rất kỳ lạ, trái tim bị tật nhưng thân thể lại rất khỏe. Lúc đó sư thúc chỉ nói là nàng bình thường tu hành rất tốt, tu vi tràn đầy, không ngờ bây giờ lại nghe Thiên Diệu nói vậy...

“Nhưng cô lại có thể vui vẻ sống tới giờ, còn có thể tu tiên, đây cũng chẳng phải là do cô thông minh.” Ngón tay của Thiên Diệu chọc chọc trên lồng ngực nàng hai cái, “Bởi vì cô có vảy hộ tâm của ta. Nó bảo vệ mạng cô, cải biến thể chất của cô.”

Nhạ Hôi ngoác miệng nhưng nhất thời lại chẳng biết nói cái gì cho phải.

Nàng...

Trong cơ thể nàng có vảy rồng hộ tâm sao? Còn vẫn luôn ở đó sao?

Thì ra nói đi nói lại, hai mươi năm trước, người được lợi cuối cùng lại là... Là đứa nhóc con từ đầu chí cuối chẳng hề liên quan gì là nàng đây...

Nhạ Hôi lúc này đã hiểu tại sao hôm qua lúc mình uống say đã gào to với Thiên Diệu rằng, “Sau này chuyện của huynh đều là chuyện của ta!”, còn nói muốn tìm về hết tất cả những thứ hắn đã mất rồi.

Bởi vì lúc tên này liều mạng ném vảy hộ tâm ra ngày đó, chẳng biết trời xui đất khiến thế nào mà lại trở thành thần vật cứu mạng của nàng rồi!

Ghi chú:

1. Hộ tâm: Hộ: bảo vệ, Tâm: trái tim.

Chương 20

Chi trong một chốc mà Nhạ Hôi đã biết tới bí mật bự như vậy, nàng nhất thời không tiêu hóa được.

Đội nàng vất vả lắm mới nuốt được tất cả những tin tức này rồi thì một vấn đề không thể bỏ qua bỗng nhiên nảy ra trong đầu nàng, nàng giật mình một cái, đưa tay đánh bốp một cái vào cái tay đang đặt trên ngực mình của Thiên Diệu.

“Huynh... Chẳng nhẽ muốn lấy lại cái vảy hộ tâm đó sao?” Nhạ Hôi liên tục lui về sau mấy bước, “Lấy cái này ra rồi có phải là ta sẽ chết không?”

Nàng sợ chết, nàng vẫn chưa sống sung sướng vui vẻ được bao nhiêu đâu.

Thiên Diệu chậm rãi thu tay, ngẩng đầu nhìn Nhạ Hôi: “Không có vảy hộ tâm, cùng lắm cô cũng chỉ sống thêm được mười ngày.”

Nhạ Hôi kinh hãi, lại lui ra sau hai bước nữa.

Thiên Diệu thấy nàng sợ tới như vậy thì khóe miệng cong lên một chút mà đến hắn cũng chẳng thể nhận ra, nhưng đường cong này lại nhanh chóng biến mất hoàn toàn: “Vớ ta mà nói, vảy hộ tâm cũng chỉ là một mảnh vảy mà thôi, cho cô cũng chẳng sao, có điều...”

Nghe được hai chữ “Có điều” này, sắc mặt Nhạ Hôi cũng chẳng tốt nổi lên được chút nào: “Huynh muốn mượn cái này để uy hiếp ta, muốn ta tìm lại

những thứ đang bị phong ấn ở nơi khác của huynh đúng không? Ai mà biết Tô Ảnh chân nhân phanh thây huynh thành mấy phần chứ... Muốn tìm thì chẳng biết đến năm nào tháng nào mới xong đâu...”

“Chỉ còn lại ba nơi nữa.” Thiên Diệu nói, “Năm đó Tô Ảnh phong ấn theo Ngũ hành, dùng mộc cầm tù hồn phách ta, dùng thủy vây long cốt của ta, dùng kim trói tim rỗng của ta. Hơn mười năm trước, Cự mộc bị đốt, hồn phách ta chạy thoát ra được khỏi Cự mộc, du đãng chốn thế gian mênh mêng, cuối cùng may mắn tìm ra được khí tức của long cốt nên mới tới thôn này, nhập vào cơ thể đứa nhỏ hấp hối này, hơn mười năm gian khó, ngày nào ta cũng tìm cách lấy lại long cốt nhưng lại chẳng cách nào đoạt nổi, vì phong ấn kia chỉ có máu rỗng của ta mới có thể phá giải.”

Nhạ Hôi đã hiểu ra được, vậy là dựa theo cách tính của Tô Ảnh chân nhân thì phong ấn này quả thực là phong ấn chết, bởi lẽ Thiên Diệu đã bị phanh thây thì làm sao có thể tự leo ra mà gỡ phong ấn cho mình được chứ.

Nếu như không phải vấy hộ tâm của hấn bắn vào cơ thể nàng, nương theo nàng lớn lên mà cải biến thể chất của nàng thì cho dù hồn phách của Thiên Diệu có nhập vào ai cũng chẳng phá được phong ấn.

Dù sao thì cũng... Không có máu.

Nhạ Hôi do dự trong chốc lát: “Nhưng huynh xem, long cốt của huynh cũng tìm về rồi, huynh lồng vào một thời gian ngắn chẳng phải trong người sẽ có khí tức của rỗng sao, sau đó máu sẽ từ từ biến thành máu rỗng, không phải sao. Đến lúc đó thì huynh có thể tự cung tự cấp lấy được đó, ta tin tưởng huynh.”

“Quả thật có khả năng như cô nói, nhưng chuyện này không phải là chuyện có thể thành trong một sớm một chiều.” Ánh mắt của Thiên Diệu rơi xuống hai đóa hoa trắng muốt trên mộ, mấy cánh hoa đã hơi héo, “Nhưng ta lại không có thời gian.”

Thiên Diệu khẽ miết cánh hoa, sắc mặt hơi trầm xuống, “Ta đã phá vỡ phong ấn của long cốt, Tô Ảnh không thể hoàn toàn không biết gì cả. Mà ta thì trước khi tìm được hoàn toàn thân thể của mình thì chẳng thể nào làm đối thủ của Tô Ảnh được. Nếu bị nàng ta phát hiện, chỉ e ta lại phải cam chịu để nàng ta làm thịt lần nữa.”

Nhạ Hôi nuốt nước miếng.

Từ này dùng cũng chuẩn thật đó, Tô Ảnh đối với hấn quả nhiên là làm thịt. Một đồng giả cũng chẳng có...

Nhưng nếu muốn nàng giúp hấn tìm lại cơ thể thì có khác nào bảo nàng giúp một yêu quái đâu, hơn nữa còn là yêu quái mà Tô Ảnh chân nhân đối nghịch nữa chứ.

Nhạ Hôi lắc đầu: “Mớ bong bóng này, ta không thể giúp được.”

Thiên Diệu ngẩng đầu nhìn nàng, chờ nàng nói tiếp.

Nhạn Hồi lại gãi đầu: “Huynh cũng đừng trách ta thấy chết mà không cứu. Huynh cứ nhìn tình hình của ta bây giờ mà xem, ta quả thực không có cách nào để giúp huynh.”

“Đầu tiên là ta tuy rằng đã bị núi Thần Tinh trục xuất nhưng vẫn là người tu tiên, sau này vẫn còn phải dựa vào việc trừ yêu mà kiếm sống đây nhé. Giúp huynh chẳng khác nào bỏ đạo nghĩa của mình, từ nay về sau ta sẽ bị giới tu tiên đuổi giết như yêu quái. Nghĩ xa một chút thì nếu ta giúp huynh tìm lại được hết cơ thể của mình, tới lúc đó cho dù huynh có để ta giữ vẫy hộ tâm thì ta cũng đã trở thành người phản bội giới tu đạo rồi, không thể ở lại lãnh thổ Trung Nguyên được nữa, mà thân là người tu tiên, ta lại càng chẳng có cách nào tới chỗ của Yêu tộc kia. Ở trong thế khó xử như vậy đúng là chịu không nổi.”

Thứ hai nữa là, mặc dù Tố Ảnh chân nhân quá đáng với huynh thật, ta thân là người tu tiên nghe xong cũng lấy làm kinh hãi, nhưng với hoàn cảnh bây giờ... Tiên Yêu như nước với lửa. Tố Ảnh chân nhân lại là chương môn của một môn phái lớn như vậy, huynh lại là yêu quái lợi hại cỡ vậy, có người tu tiên nào biết thân phận của huynh mà không e sợ, một lòng muốn diệt trừ huynh chứ, đúng lúc này lại còn có Tố Ảnh chân nhân đứng ra diệt trừ huynh... Thế nên cho dù năm đó Tố Ảnh chân nhân ra tay độc ác với huynh như vậy nhưng theo ta thấy, cho dù có truyền chuyện này ra thì chưa biết chừng còn có một đám tu tiên vỗ tay khen hay ấy chứ...”

Thiên Diệu trầm mặc.

“Còn có thứ ba.” Nhạn Hồi lại chỉ vào ngực mình, “Tuy rằng nhờ hồng phúc của huynh, ta mới có thể sống tới ngày hôm nay, nhưng loại việc như giải phong ấn thì phải đâm ta một đao này quả thực không phải ai cũng chịu được. Ta cảm thấy hay là chúng ta vẫn cứ nên từ biệt ở đây thì hơn. Đương nhiên, ta biết huynh nhất định sẽ không thả ta đi như vậy, vì thế, tới đây đi.” Nhạn Hồi xoay bả vai khởi động, “Đánh một chầu. Huynh thua thì cho dù thả ta đi cũng sẽ không cảm thấy không cam lòng.”

Thiên Diệu nhìn Nhạn Hồi một lúc lâu, cũng không cử động mà chỉ nói: “Vẫn là lúc cô uống say nói chuyện đáng yêu hơn.”

“Cảm ơn, đôi lúc ta cũng rất hi vọng mình cứ không sợ hãi như khi uống say vậy, nhưng thời gian mơ màng quá ít, người lại luôn tỉnh táo.” Nhạn Hồi thấy Thiên Diệu không nhúc nhích thì cũng thu tư thế lại, bĩu môi quyết định trực tiếp bỏ đi, “Việc này của huynh, ta nhu nhược bất tài không dám làm, ta sẽ chịu huyết thế này, sau này chịu cơn đau tim như trừng phạt mình. Chúng ta cứ từ biệt vậy đi. Ta còn có chuyện khác phải làm.”

“Nếu ta nói...” Thiên Diệu lại mở miệng, giọng nói vẫn không nhanh không chậm như trước, nhưng đã lạnh lẽo hơn mấy phần, “Nếu ta chết đi, vẫy hộ tâm này cũng mất hiệu lực thì cô tính sao?”

Nhạn Hồi hơi dừng bước, nàng tự định giá một chút, sau đó nghiêng đầu nói: “Bây giờ huynh vẫn có thể không chế chuyện sống chết của mình à?”

“Theo như huynh nói đó, Tô Ảnh chân nhân sở dĩ chỉ phong ấn huynh mà không giết huynh là bởi vì muốn giữ lại một mạng của huynh để bảo vệ hiệu lực cho áo giáp vảy rồng. Hôm nay tuy rằng hồn phách huynh trốn thoát, long cốt cũng đã lấy được, nhưng huynh vẫn có quyền lợi “Chết” này sao?”

Theo lời nói của Nhạn Hồi, khóe miệng của Thiên Diệu cũng ngày càng mím chặt, sắc mặt cũng ngày càng lạnh.

Đúng vậy, Tô Ảnh không cho hắn chết, vì thế những năm nay, mỗi đêm trăng tròn, hắn đều phải chịu đựng nỗi đau như hồn phách bị xé rách, chặt vật không chịu nổi, sống không bằng chết. Hèn mọn đến nỗi ngay cả quyền chấm dứt tính mạng mình cũng chẳng có.

Hắn không nhìn thấy hi vọng của mình trong bóng tối, một mình chịu đựng nỗi sỉ nhục vô tận, sự hối tiếc, còn có nỗi đau mà người thường không chịu nổi này.

Hắn lay lắt thở gấp, chỉ biết chờ đợi chẳng hay lúc nào sẽ sáng.

Hắn không có tư cách buông xuôi, vì thế chỉ có thể đập nổi chìm thuyền, kiên trì cho đến khi tìm thấy được toàn bộ cơ thể mình, sau đó...

Giết Tô Ảnh.

Mấy năm nay, nỗi hận này đã chèo chống hắn, luôn hiển hiện trong hắn.

Bởi vì nỗi hận này lớn tới vậy, dường như đã trở thành lý do duy nhất để khiến hắn không biến thành một “cái xác không hồn.” Đồng thời với nỗi hận to lớn này là áp lực khôn cùng của hắn, áp lực không biết xả ra đâu, bởi lẽ hắn hoàn toàn không nhìn thấy nổi một tia sáng hi vọng khôi phục cơ thể nào.

Mười năm cứ trôi qua từng ngày như vậy, hắn cứ sống trong mong chờ tuyệt vọng như thế. Chỉ biết sống lay lắt mê man.

Đúng lúc này thì Nhạn Hồi xuất hiện.

Mang theo vảy hộ tâm của hắn, mang theo một cơ thể có “máu rồng”, cứ như giáng từ trên trời xuống, rơi vào thế giới của hắn.

Có thể tưởng tượng ra được Nhạn Hồi đã mang lại cho hắn động lực cỡ nào. Nàng là lệnh bài trong tay hắn, cũng là một cây cờ cứu mạng cuối cùng. Hắn chỉ biết túm chặt lấy nàng. Vậy mà bây giờ nàng lại nói... Phải đi?

Nếu như đã phải đi thì ngay từ đầu không nên xuất hiện trước mặt hắn, một khi đã xuất hiện...

“Huynh có quyền “chết” sao?”

Nhạn Hồi lại hỏi lần nữa, nàng cẩn thận đánh giá sắc mặt của Thiên Diệu một chút, sau đó vững lòng nhẹ gật đầu: “Vậy ta đi đây, huynh bảo trọng.”

Thiên Diệ nhìn bóng lưng của nàng, chậm rãi đứng dậy phủi quần áo: “Mấy tháng trước, lúc ta ra ngoài thôn đã tình cờ nghe được mấy lời đồn trên giang hồ rằng Tố Ảnh chân nhân đang tìm người thương chuyển thể của nàng ta.”

Nhạn Hồi biết mình không nên nghe những lời của Thiên Diệ nói, nhưng lỗ tai vẫn không nhịn được mà dựng đứng.

Nhạn Hồi nhớ lại tiên tử với khuôn mặt lạnh mà nàng nhìn thấy ở đại hội trên núi Thần Tinh ngày đó, bên cạnh nàng ta quả thực có một thư sinh người phàm, Tố Ảnh thỉnh thoảng lại liếc nhìn thư sinh kia, khuôn mặt không có biểu lộ gì lúc ngẫu nhiên nói chuyện với thư sinh kia sẽ trở nên ôn hòa mấy phần.

Tuy chuyển thể huyền diệu nhưng cũng đã dứt bỏ nhân quả kiếp trước, cho dù bây giờ Tố Ảnh chân nhân có yêu thương người phàm kia thì cũng không sai.

“Nàng ta tìm kiếm nhiều năm như vậy, rốt cuộc vẫn tìm được người nọ, có lẽ lúc bấy giờ sẽ không bỏ mặc người nàng ta yêu chết dễ dàng như thế.” Giọng nói của Thiên Diệ sắc lạnh. “Nếu ta không nhầm, hôm nay nàng ta vẫn đang tìm kiếm vậy hộ tâm mất đi năm đó ở khắp thiên hạ.”

Bước chân Nhạn Hồi lại dừng lại lần nữa. Chẳng cần Thiên Diệ nói thêm cái gì, trong nháy mắt nàng đã hiểu ý hẩn. Vì thế Nhạn Hồi quay đầu trốn mắt nhìn hẩn, không dám tin mà hỏi: “Huynh lại muốn bán đứng ta!”

“Nói gì mà bán đứng chứ.” Thiên Diệ tới gần Nhạn Hồi, “Chúng ta chỉ là hai con châu chấu bị buộc trên cùng một sợi dây. Muốn bán thì chẳng khác nào ta tự bán mình cả.”

Dù sao tình hình của hẩn đã chẳng thể tệ hơn được nữa.

Khóe môi Thiên Diệ cong lên: “Kéo cô làm đẽm lưng cũng không tồi đâu.”

Nhạn Hồi hận đến ngứa cả răng. Năm ngón tay nắm chặt lại thành nắm đấm. Nửa ngày sau, Nhạn Hồi mới hung ác nói: “Ta cứ không giúp! Huynh đi tìm tình nhân của huynh mà tố giác ta, sau đó hai chúng ta cùng chết chung!”

Nói xong Nhạn Hồi lại tiện tay chặt gãy một nhánh cây rồi ném lên không trung, trong tay nàng kết ấn, coi nhánh cây nọ như kiếm, cứ vậy mà ngự kiếm bay về phía chân trời.

Thiên Diệ đi vào bước nhìn theo hướng Nhạn Hồi bay đi, đôi mắt khẽ lưu chuyển.

Hẩn biết cô gái này làm gì cũng dễ xúc động, đầu óc đơn giản luôn có cách nghĩ khác người, vì thế kết quả như vậy cũng nằm trong dự liệu của hẩn. Hẩn cũng chẳng gấp, chỉ nhìn lại dấu vết Nhạn Hồi lưu lại trong không trung đang chậm rãi lần theo.

Chú tâm tung mịch tích hẩn hạ trên người nàng tuy nhỏ nhưng thật ra lại không dễ trừ đâu...

Muốn thoát khỏi hấn cũng chẳng phải là chuyện dễ dàng gì.

Chương 21

Pháp lực của Nhạn Hồi đã khôi phục, nàng chỉ ngự kiếm một lát đã rời khỏi thôn nhỏ trên núi Đồng La nọ.

Nhưng cơ thể nàng vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, chỉ bay một chốc mà đã mệt mỏi, nàng tìm chỗ đáp xuống ngôi nghỉ bên một con sông nhỏ.

Tuy vừa rời nói như vậy với Thiên Diệu, nhưng Nhạn Hồi nghĩ một chốc mà trong lòng vẫn hơi lo sợ bất an, nhờ may tên Yêu Long này thực sự đi tìm Tố Ảnh Chân Nhân rồi nói với cô ta thì sao nhỉ...

Dựa vào tác phùng của Tố Ảnh Chân Nhân trong miệng Yêu Long kia, chỉ e cô ta sẽ thẳng tay tới tìm nàng đào vảy hộ tâm ra ấy chứ!

Nhạn Hồi nuốt nước miếng, vuốt ve lồng ngực lạnh buốt.

Hay là về thương lượng lại với tên Yêu Long kia nhỉ...

Nghĩ là nghĩ vậy, nhưng Nhạn Hồi vẫn chưa thể quyết định được, nghĩ tới nghĩ lui, trời cũng đã nhá nhem tối, Nhạn Hồi tiện tay mò hai con cá, nhặt củi rồi nhóm lửa nướng ăn bên bờ sông, vừa nướng vừa cân nhắc.

Song tới lúc hai con cá trong tay nàng đã nướng chín thì bên cạnh bỗng có người ngồi xuống.

Chẳng nói chẳng rằng, chẳng buồn khách khí, người nọ đã cầm lấy cá trên tay Nhạn Hồi mà ăn.

Nhạn Hồi sững sờ, quay đầu lại: “Sao huynh cũng tới đây rồi!”

Người tới chẳng phải Thiên Diệu thì còn là ai được nữa.

Thiên Diệu hiển nhiên cũng đói bụng, hấn không trả lời Nhạn Hồi mà chỉ ngồi ăn như thế, mãi đến khi Nhạn Hồi đưa tay cướp lại cá trên tay hấn, Thiên Diệu mới nghiêng người lờm Nhạn Hồi một cái: “Đi tới chứ sao.”

Lúc này Nhạn Hồi mới nhớ ra, thuật truy tìm tung tích hấn hạ trên người nàng vẫn chưa giải.

Nhưng vừa nghĩ lại, Nhạn Hồi đã sợ ngây người.

Tuy thời gian nàng ngự kiếm hôm nay không dài, tốc độ không nhanh, nhưng dầu gì cũng là bay đấy nhé, tên này đi mà cũng có thể đuổi kịp nàng... Đúng là quá kiên trì... Nhạn Hồi miết giữa chân mày: “Ta sẽ không giúp huynh đâu, tình hình bây giờ ta còn chưa nói đủ rõ ràng sao?”

“Rõ rồi.” Thiên Diệu vừa từ từ ăn cá, vừa nói, “Có điều...” Cuối cùng hấn cũng ăn xong, liếc qua nàng một cái, ánh lửa hắt lên mặt hấn lúc sáng lúc tối,

trong giọng nói lãnh đạm của hắn mang theo vẻ lơ đãng tự giễu: “Ngoại trừ đi theo cô, ta còn có thể đi đâu nữa đây?”

Thật ra những lời này của hắn chẳng có chút vẻ lưu manh nào, nhưng Nhạn Hồi nhìn sắc mặt của hắn lại có cảm giác không nói nổi nên lời.

Nàng không nói gì, chỉ nhìn Thiên Diệu một chốc, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của hắn mà không khỏi cảm thán một tiếng, thật ra đối diện với khuôn mặt này, chuyện nàng có thể giúp thì cũng đã giúp rồi, nhưng chẳng biết sao lần nào cũng là chuyện như củ khoai lang nóng đến bỏng tay như thế...

Nhạn Hồi u buồn bắt đầu ăn cá, ăn nửa ngày, cuối cùng cũng đã lưng lửng bụng, nàng chặc lưỡi hai tiếng, thản nhiên nói: “Có bản lĩnh thì huynh cứ theo, dù sao ta cũng sẽ không dùng cái cách mất nửa đời sau kia để giúp huynh đâu.”

Thiên Diệu không nói lời nào tựa như không nghe thấy những lời này của Nhạn Hồi vậy.

Buổi tối, Nhạn Hồi rửa mặt qua loa bên bờ sông rồi tìm một vùng bằng phẳng nằm xuống. Nàng như thể xem Thiên Diệu như không tồn tại, có điều trước khi ngủ, nàng vẫn không nén được lặng lẽ nhìn trộm hắn một cái.

Thiên Diệu vốn đang nhìn lên ánh trăng trên trời đột nhiên chuyển ánh mắt, vừa hay bắt được ánh mắt của Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi hơi xấu hổ, ho hai tiếng rồi quay lưng, điều chỉnh tư thế, giả vờ giả vịt rằng mình đã ngủ.

Nhưng hôm nay đã biết nhiều chuyện như vậy, ánh mắt của Thiên Diệu lại cứ nhìn chằm chằm vào lưng nàng chẳng chịu rời đi, Nhạn Hồi nào có dễ ngủ được như vậy chứ. Nàng giữ nguyên tư thế nằm cứng đờ như trước, chẳng ngờ mới một chốc mà nàng đã nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Thiên Diệu sau lưng.

Hắn còn có lòng đi ngủ hơn cả nàng cơ đấy...

Trong lòng Nhạn Hồi có mấy phần cảm xúc kỳ lạ.

Nàng quay người, muốn nhân lúc Thiên Diệu đang ngủ mà quang minh chính đại nhìn hắn một chốc. Không ngờ lúc nàng vừa nghiêng người quay lại thì đã thấy hắn đột nhiên mở to hai mắt.

Đôi mắt của hắn khóa lại trên người Nhạn Hồi, tuy vẫn đạm mạc và tinh táo như ngày thường nhưng ánh mắt lại chẳng chịu buông tha nàng dù chỉ là một chút, thu hết từng động tác nhỏ của nàng vào mắt.

Nhạn Hồi nhìn thẳng hắn trong chốc lát rồi trực tiếp hỏi hắn: “Huynh sợ ta chạy à?”

Thiên Diệu cũng chẳng e dè: “Đúng vậy.”

“Cho dù là huynh cứ nhìn chăm chăm ta một đêm như thế nhưng sáng mai ta vẫn ngự kiếm bay đi cơ mà.”

“Ta lại tìm cô là được rồi.”

“...”

Nhạn Hồi cảm thấy mình đúng là đáng buồn, trong tiểu thuyết, những lời như vậy toàn là của bậc Đế vương bá đạo nói với cô gái mình yêu, nhưng lúc này đây, những lời này thoát ra từ miệng Thiên Diệu, nàng lại chỉ thấy đau đầu như bị Lệ Quỷ quần lấy vậy.

Nàng cắn răng, dứt khoát ngồi dậy tính nói chuyện tử tế với hắn: “Ta thấy huynh cứ quần ta như vậy thật quá vô lý.”

Thiên Diệu khoanh tay nghe nàng nói.

“Huynh xem, bây giờ pháp lực của ta cũng hồi phục rồi, huynh lại chỉ tìm được long cốt của huynh mà thôi, không có pháp lực thì huynh chẳng thể nào đánh nổi lại ta, ta không muốn giúp huynh, huynh cũng làm sao mà ép ta được?”

“Lại nói, cứ cho là đánh lại được đi, huynh lại ép ta như lúc đi lấy long cốt chẳng hạn, vậy thì sao nào, huynh ngầm kỹ lại chút coi, nghĩ lại cảnh chúng ta chật vật lấy long cốt hôm đó, có phải là vì huynh không chịu nói cho rõ ta nên ta mới không chịu phối hợp mà làm âm lên rồi bỏ ra ngoài không? Vì thế huynh phải hiểu, nếu ta không thành tâm giúp huynh, ta sẽ trở thành kẻ vớ tay vớ chân, phiền phức như gậy dính phân ấy. Chẳng bằng huynh tự làm cho nó sáng khoái còn hơn.”

Thiên Diệu sau khi nghe xong mới nói: “Nói xong rồi hả?”

Nhạn Hồi nhẹ gật đầu, đầy chờ mong nhìn hắn: “Có phải cảm thấy lời ta nói có lý lắm không, nghe xong có ngộ ra được gì không...”

Thiên Diệu cũng gật đầu, đáp nhanh đáp gọn: “Nói nhảm nhiều quá.”

“...”

“Đừng mong vứt bỏ ta, ta sẽ không để cô rời khỏi ta đâu.” Thiên Diệu nói, “Ngủ đi.”

Nhạn Hồi vừa bẻ khớp tay răng rắc, vừa vận chuyển nội tức trong cơ thể mình, muốn phá tan tàn thuật truy tung mà hắn hạ trên người nàng. Dò xét một chốc, nàng chỉ hận trước kia mình sao mà tham ăn thế, ăn rõ nhiều mản thầu, tuy chỉ là một thuật truy tung nhỏ bé, nhưng lại bị hạ quá sâu, chỉ một lát thể này, nàng đúng thật là không có cách nào mà giải được...

Vừa nghĩ vậy, ở phía xa xa trong rừng đã truyền tới tiếng chim chóc đập cánh bay loạn xạ.

Lỗ tai Nhạn Hồi hơi nhúc nhích, nhìn về phía chim chóc đang bay lên kia. Nàng quay đầu lại nhìn Thiên Diệu, ánh mắt hai người đều rất nghiêm trọng.

Nhạn Hồi nói: “Thế này thì đúng thực là không ngủ được nữa.” Mắt nàng chìm xuống, “Yêu khí bốc lên như vậy, thật phiền phức.”

Thiên Diệu cũng đứng lên, phủi quần áo: “Đang xông về phía chúng ta.”

Nhạn Hồi nhướn mày: “Tới gặp huynh à?”

Thiên Diệu cười nhạt một tiếng: “Ai mà lại tới gặp ta chứ. Chỉ là một đám yêu quái bị hấp dẫn tới mà thôi.”

“Hấp dẫn?”

“Bây giờ ta mang thân người phạm lại có long cốt, với đám yêu quái lên vào Trung Nguyên mà nói, ta quả là một bữa đại tiệc để bọn chúng tăng tu vi.” Hắn nói xong, sắc mặt cũng chẳng có lấy chút kinh hoàng nào.

“Huynh cũng thật đáng thương... Kẻ tu tiên muốn giết huynh, bây giờ ngay cả yêu quái cũng muốn ăn thịt huynh.” Nhạn Hồi vừa nói vừa dập lửa trên mặt đất, nói: “Lúc trước huynh nhập vào cơ thể này đã che lấp được khí tức quanh mình, bây giờ vất vả lắm mới tìm được long cốt thì lại tiện cho đám đồng loại ăn thịt mình.” Nhạn Hồi giẫm lên đống lửa, mãi đến khi chẳng còn chút khói nào, nàng mới thẳng lưng đi về phía dòng sông, “Chim đã bay tán loạn nhiều tới vậy, vết thương của ta hẵng còn chưa khỏi, rút lui trước đã. Huynh bảo trọng.”

Nhạn Hồi xuống sông, người bên cạnh cũng đi theo nàng xuống sông, lội sông ào ào một chập, Nhạn Hồi lại nhìn chăm chăm vào Thiên Diệu bên người: “Chớ có đi theo ta.”

Thiên Diệu làm như không nghe thấy gì, học theo nàng đi ngược dòng sông, sau đó gật đầu: “Nước có thể giấu đi khí tức, đi ngược dòng tuy có chậm một chút nhưng lại có thể khiến đám kia hiểu nhầm hướng đi.” Hắn lại tán thưởng nói thêm, “Coi như cũng có chút bản lĩnh chạy trốn giữ mạng.”

Nhạn Hồi vừa lội ngược dòng, vừa tức mình nói: “Đã nói là không được theo ta cơ mà. Bọn chúng ở xa tới vậy mà còn tìm tới được, nước này có thể che được khí tức của huynh chắc? Không ai nói cho huynh biết đừng có liên lụy tới người khác sao! Tránh xa ta ra một chút.”

Thiên Diệu nhìn về phía xa xa rồi quay đầu hỏi Nhạn Hồi: “Có thể nín thở được bao lâu?”

Nhạn Hồi vô thức trả lời: “Điều tức xong thì khoảng một canh giờ...”

“Vậy cô điều tức trước đi.”

Nhạn Hồi nhíu mày, nhìn ra phía xa: “Tới nhanh vậy sao? Vừa rồi chim còn bay xa thế mà.”

“Điều xong chưa?”

“... Huynh có thể đừng có bỏ qua lời nói của ta vậy được không!”

“Không thể.”

Thiên Diệu vừa mới nói xong thì chẳng đợi Nhạn Hồi chuẩn bị kỹ đã ấn nàng xuống lòng sông, nơi này vừa tối vừa sâu, dưới đáy sông có một hòn đá lớn, bên cạnh vừa hay có một chỗ trũng xuống, hòn đá rất chắc chắn, Thiên Diệu túm chặt lấy, ổn định lại cơ thể, giữ chắc để bọn họ không bị cuốn đi.

Đêm khuya, bên bờ sông, lòng sông đen kịt, nhưng từ trong lòng sông nhìn ra ngoài lại rất rõ ràng. Ánh trăng cùng những vì sao lấp lánh hơi bị làn nước uốn cong, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Thiên Diệu ôm lấy Nhạn Hồi, giam nàng trong ngực mình, là một tư thế bảo vệ, nhưng lại không có ý bảo vệ, hẳn chỉ sợ Nhạn Hồi không an phận, lộn xộn gây ra động tĩnh.

Nhạn Hồi cũng có thể nhận ra ý hấn, bởi vì... hẳn quả thực ôm nàng quá là chặt.

Nhạn Hồi muốn động cánh tay để Thiên Diệu thả lỏng một chút, nhưng đúng lúc này, một cái bóng khổng lồ đã tiến tới gần bờ sông, Nhạn Hồi có thể nhìn thấy rõ ràng, đó là một con yêu quái Thủy Ngưu Giác khổng lồ.

Nó cúi đầu xuống khiến Nhạn Hồi có thể nhìn thấy rõ ràng, cả người nàng đề phòng nâng pháp lực, Thiên Diệu lại như thể hiểu ý nàng, càng ôm nàng chặt hơn, hẳn chuyên mình, dùng cơ thể chắn tầm mắt của nàng.

Nhạn Hồi lập tức hiểu ra, Thiên Diệu đang nói nàng phải ổn định.

Thiên Diệu vẫn còn trong cơ thể một thiếu niên, bờ vai vẫn hơi gầy gò, nhưng lúc Thủy Ngưu Giác kia vẫn đang không ngừng dò xét trên mặt nước, Nhạn Hồi thoáng suy nghĩ một chút rồi cuối cùng cũng quyết định tin tưởng tên Yêu Long này.

Nàng thu pháp lực lại, cùng dán mình ẩn nấp với Thiên Diệu dưới đáy sông.

Đầu bò của Thủy Ngưu Giác đã áp sát mặt nước, nếu nó sục vào trong nước thì đã có thể rõ ràng nhìn thấy bọn họ, nhưng nó cũng chỉ sục cái mõm dài xuống mặt nước, uống nước ừng ực, sau đó ngẩng đầu bỏ đi.

Ngay sau đó, có bóng bốn năm con yêu quái theo sau lưng con Thủy Ngưu Giác kia bỏ đi ngang qua bờ sông.

Sau đó thật lâu cũng không thấy cái bóng nào nữa.

Nhạn Hồi thâm thở phào một hơi.

Vừa rồi nhìn đầu trâu kia lớn như vậy, có thể thấy con yêu quái này có thể hình rất khổng lồ, sau lưng còn có bốn năm Tiểu Yêu đi theo, hẳn là một tên yêu quái thủ lĩnh lên tới, bây giờ nàng đang bị thương, đừng nói là kiếm, mà vũ

khí gì cũng chẳng có nổi, nếu chống lại bọn chúng thì cũng đúng là một chuyện phiền toái.

Nàng ngẩng đầu chán vào cằm Thiên Diệu một cái, ý bảo hẳn có thể lên rồi.

Nhưng Thiên Diệu vẫn còn bất động.

Một chốc sau, trên mặt nước bỗng đen lại. Lần này không phải là một yêu quái vùi đầu uống nước nữa mà là cả bờ sông bằng phẳng cũng đen lại.

Một vùng đen kịt này khiến Nhạn Hồi sợ ngây ra.

Đây là...

Thiên Diệu đã hấp dẫn cả đám yêu quái lên vào Trung Nguyên tới đây đó à!

Cái bánh ngon miệng này đúng là hương thơm tỏa khắp mùi dậm dấy!